

[Haunstrup Clemmensen.]

hr. Per Hækkerup også var inde på det under erhvervsdebatten for 14 dage siden, kunne tænke sig at gennemføre såkaldte differentierede afskrivninger for de forskellige erhverv. Vi har oprigtig talt ikke alt for stor tillid til, at i hvert fald den nuværende regering skulle have særlige forudsætninger for på den måde at dømme mellem de enkelte brancher og erhvervsvirksomheder om behovet. Vi tror, det må være naturligt og nødvendigt, at der på dette område findes generelle regler, man kan arbejde efter.

Vi beder altså om, at man viser forståelse for denne sag. Vi beder om, at man ikke lytter alt for meget til hr. Peter Nielsens som altid hyggelige og muntre bemærkninger, der imidlertid ikke på alle områder synes at røbe nogen særlig indsigt i og forståelse af de problemer, der er til behandling. Hr. Peter Nielsen mener, at der slet ikke kan være nogen indfyldelse på den nuværende beskæftigelsessituation fra de afskrivningsregler, der blev vedtaget i sommer, men det kunne meget vel tænkes, at de erhvervsvirksomheder, der står over for store og kostbare investeringer, allerede nu må forsøge at vurdere, efter hvilke regler de kan afskrives, og det burde i hvert fald ikke være hr. Peter Nielsen ubekendt, at der er en meget betydelig likviditetskrise i erhvervslivet, og at der derfor kan være og utvivlsomt er en sammenhæng netop mellem afskrivningsreglerne, som blev vedtaget i sommer, og de beskæftigelsesmæssige forhold.

Jeg vil gerne for at forebygge misforståelse, på samme måde som jeg har gjort det ved tidligere lejligheder, understrege, at det konservative folkeparti naturligvis er helt indforstået med på enhver måde at modvirke eventuelle misbrug af denne lovgivning; men vi mener, at de forslag, vi her sammen med partiet venstre, og de forslag, som liberalt centrum på linje med de to store oppositionspartier har skitseret, i høj grad er egnet til på saglig måde at forbedre erhvervslivets konkurrencemuligheder og dermed dets beskæftigelsesmuligheder.

Må jeg derefter til sidst sige, at den forhandlingsvilje, finansministeren burde vise også i folketinget over for disse forslag, ikke

er så stor, som vi kunne ønske det. Vi havde lejlighed til i mandags at læse i Berlingske Tidende finansministerens kronik, hvor han bl. a. kom ind på disse erhvervs-mæssige afskrivninger, og jeg beder om tilladelse til et kort citat. Finansministeren skriver henimod slutningen af sin kronik:

„Erfaringen viser, at der ikke er megen mulighed for en saglig drøftelse af disse problemer i folketinget, men vi drøfter dem gerne med erhvervene såvel på arbejdsgiver- som på arbejdersiden.“

Jeg vil i og for sig bede finansministeren om lidt nærmere at begrunde denne udtalelse. Jeg går ud fra, at det kan glæde visse af erhvervslivets organisationsledere, der for blot få måneder siden også af finansministeren fik den ikke særlig smigrende betegnelse, at de var lidt hysteriske, ikke mindst på dette lovgivningsområde. Nu forstår jeg, at dem vil man gerne forhandle med, dem har man tillid til, men man mener ikke, at der er megen mulighed for en saglig drøftelse af disse problemer i folketinget. Vi er skuffede over denne indstilling fra finansministeren, og vi ville bede om, at ministeren måske en enkelt gang, ikke offentligt til skue, men bare i enrum overvejede, om ikke en af årsagerne til det vanskelige forhandlingsklima i folketinget på disse områder kunne være at finde i finansministerens måske ikke alt for veludviklede evner til parlamentariske forhandlinger.

Ømann: I foråret fandt der nogle relativt mindre revisioner sted af afskrivningsreglerne. Varelagerafskrivningerne, der allerede var under afvikling — de var jo en del af en mere end 20 år gammel ekstraordinær kriselovgivning — blev aftrappet på en meget hensynsfuld facon, nemlig med kun 2 pct. om året og kun ned til 10 pct. Afskrivningerne på bindende kontrakt — det er en anden gammel støtteforanstaltning med en mere speciel og mindre udbredt anvendelse — ja, dem vedtog man at afvikle, men kun med 5 pct. om året. Med det formål at hæmme statuskøb, som alle og enhver ved var meget udbredt, halverede man førsteårsafskrivningen på driftsmidler og inventar til 15 pct., uden at dette betød noget væsentligt afbræk i de i øvrigt rigelige afskrivningsmuligheder.